

RECENSIE

Verpletterend drama op het platteland

Het stuk van de Ierse schrijver Marina Carr is onthutsend realistisch. De koeienstal van boerderij Hoogcruts waarin het gespeeld wordt, maakt er meteen ook een heel bijzondere ervaring van. De toeschouwers delen de ruimte met een jong koeiengezin en een toneelgezin.

Met wat oude meubels, enkele keiharde lampen en een geluidsinstallatie in een lage ruimte met betonnen vloeren en gammele deuren, wordt dit hartverscheurende drama gepresenteerd.

Regisseur Jos Salden en Toneelgroep De Bron hebben het weer klaargespeeld een speciale voorstelling te maken. Het publiek had tijd nodig om het te kunnen verwerken.

Boven op de heuvel staat de boerderij van Bèr (Gilles van de Wouw), een potentaat van de eerste orde. Het is geen gelukkige plaats. Sinds de dood van zijn vrouw deelt de oudste dochter Dina (Vivianne van Wijk) regelmatig zijn bed. Zoon René (Jonathan Wanders) heeft zich in een soort autistische

TONEEL

★★★★☆

Wat: Op de Hooge Doorn

Wie: Toneelgroep De Bron, Noorbeek

Waar: Boerderij Hoogcruts

Wanneer: donderdag 10 april

wereld in de stal teruggetrokken. Jongste dochter Rachelle (Sittah Huntjens) is de enige die aan de vloek lijkt te ontkomen door een huwelijk met Erik (Maarten van Brun).

Terwijl het verval nog eens wordt benadrukt door de nachtelijke wandeltochten van de dementerende Grama (Elfriede Mergelsberg) en de zeldzame bezoeken van buurman Wiel (Roger Pricken), is het wachten op de onvermijdelijke genadeslag.

Rauw, ruw, kaal, onopgesmukt, direct, misschien zelfs plat zijn omschrijvingen die op alle personages van toepassing zijn.

Geen van de karakters windt er-

gens een doekje om. De ene keiharde opmerking volgt op de andere. Erger nog, de handelingen uit het verleden die langzaam maar zeker duidelijk worden, zijn nog harder en pijnlijker. De wetten van predestinatie lijken op dit gezin van toepassing.

De karakters worden door de spelers van Toneelgroep De Bron uit Noorbeek goed ingevuld. Hier zit geen zwakke broeder tussen. Iedereen heeft zijn moment.

In die zin is het ook een uitgebalanceerd stuk. Regisseur Jos Salden heeft uitstekend op de details gelet. De timing is perfect, het tempo ligt hoog, de tekstbeheersing is goed, de bewegingen zijn heel natuurlijk, licht, geluid en kleding zijn uitstekend.

Toch enkele opmerkingen. De verschillen in dialectbeheersing zijn opvallend. En sommige karakters zijn net te groot, ietsje te karikaturaal verbeeld.

PAUL WEELEN

Alle voorstellingen in april zijn uitverkocht, in het najaar volgt nog een reeks.